[illegible] við náttúruna hans, eða hans er ekki sjálft, eins og annara manna, hann er að náttúrunni heilagur, eða getinn af heilögum Anda. Þetta atriði bendir því við [illegible] "antamarletia"? Kristi" Mk. 1, 20; Lk. 1. 31. Af þessu leiðir, að Kristur ekki þurfti, eins og aðrir menn, að ná hinni sjálfstæðislegu fullkomnun, gegnum stríð og [illegible], hann þurfti ekki að fæðast á ný, því hann er fæddur syndlaus —;—;

Enn þetta atriði, náttúrueining, verður maður að skoða, óaðgreinanlega sameinað hinum, því ef menn einungis taka það fram, án tillits til hinna, þá yrði Kristur ekki annað, enn hjervist en mann "Incarnationen"? "Dalai"? "Lama"? (Hindas og Tíbetaíbúa?); Eining Krists við Guð, yrði eptir [illegible] náttúrulögunum, því að Guð, í Kristur -[illegible], er einungis „Substantia", sem eptir [illegible] lögunum náttúrunnar, íklæðist eins dauðu sem lifandi. Öll þessi 3. atriði, eru óaðgreinanlega sameinuð í Kristi, og þessvegna er eining hans sönn andleg, persónuleg, eining. Eins og að einingin er eðlileg, eins er það auðsjeanlegt, að Kristur staðfestir hana sjálfur í lífi sínu. Það sem hann er af náttúrunni, það sýnir hann líka í verkinu, með frjálsri [illegible] viljans. Kristur lærði hlýðnina, af því sem hann leið. (Ebr. 5, 8.). Krists "[illegible]"? kemur sem vendlarum [illegible] hlýðni hans (Fil. 2, 5–7.). Hann hefur verk að vinna (Jóh. 17. 4: 19, 30.) — — —;

51. grein.

Með þessu er ekki enn tæmd Krs. hugmyndin, hjer einungis skoðuð eining Krs. við Föðurinn, og samband hans við Guð. Nú stendur Kristur og í nánu sambandi við mannkynið. Krists ætlunarverk þetta, er innifalið í því, að Kristur er meðalgangari milli Guðs og heimsins, hann er bæði Guð og maður, hann er sannur Guð, undireins og hann er frelsari alls mannkynsins af öllum þess syndum, ef menn kunna að færa sjer það, þetta í nyt, Guðdómlega verk hans í nýt —: (Kol. 1, 15; Ebr. 1, 3; Jóh. 1, 2. 3.; 2 Kor. 4. 4.). Enn á hinn bóginn, er Kristur hinn sanni maður, annar Adam; hann er bæði einstakur, gagnvart öllum mönnunum öðrum, og um leið er hann miðpunktur als mannkynsins, fylling mannlegrar náttúru. Hann er höfuðið (Eff. 4, 15;) — 1 Kor. 12, 27; —. Eins og hann er bæði Guð og einstakur, svo og er hann fyrir alla heildina. Allir þeir fullkomlegleikar, sem finnast í breyskum, hafa fylling sína í Kristi, og enn þar í óaðskiljanlegri heild. Það er ekki svo að skilja, að Kristur hafi sýnt alla mannlega fullkomlegleika í útvortis hátt, enn það er svo að skilja, að það kemur fram hjá öllum öðrum á margvíslegann hátt, í margbreitni, — það finnst hjá Kristi, sem sama -inni fullkomnar, í óendanlegri fyllingu. Þessvegna verður Kristur, hin algjörða, sjálfstæðislega fullkomnun manna. Sjerhver maður á að líta til Krists, sem fyrirmynd. Hjer hver hann hjeraður [illegible] sjer skjánna af honum, sem hafði, sem hann þurfti að vera í lífssameiningu við, og sækja nýjann lífskrapt til hans. Kristur er hið sama lífstrje = vínviður, sem greinirnar geta ekki lifað án (Jóh. 15. 5.) —. Opinberun Krists, er bæði að skoða eins og nýja sköpun og endurlausn. Það er eins að sjá sem nú Guð komi, þar sem hann birtist, og skapar það sem að vantar, í hið sjálfstæðislega líf, og hann leysir frá syndinni, hinni ósönnu helvísku (Jóh. 8. 36.). Kristur stendur því ekki fyrir utan mannkynið, í gegnum hann, sem ættfaðir, gjörir hann að [illegible] að leiðast til Guðs aptur, með því að sameinast Kristi í trúnni. Sameiningin verður ekki [illegible], heldur gegnum Krist fyrir trúna, með því að lifa Kristslífi, getur maðurinn tekið Guðssonar til fyrirmyndar, lifað hinn Guðlega lífi. Í sjálfstæðislegum skilningi, verður ætlunarverk mannsins, að æskja nýtt, enn einskonar, nl. Krists eptirbreitni. Siðferðis bráður [illegible] til að taka með, þessa nýju [illegible] viljans; Enn hjer hafur, og endurreitskjöring þeirra nákv — Rom. 6. 22; — 1 Þess. 4. 3; — 1 Pét. 2, 21; —. Enn nú er spurning um, þegar nákvæmar á að ákvarða eptirbreitni Krists, hvern